

אמונה וספק באמת או בעיות

[או: אמונה וספק במובנם האמיתי והמעוות]

שלום לידידי היקרים והאהובים כאן. ברכות אלוהיות זורמות ומחלחות אל כל אשר בתוכם וסביבכם. מבורך הוא נתיבכם. בהרצאה הערב ברצוני לדבר על שלב מסוים בנתיב, שלב שכל אחד חייב להגיע אליו במוקדם או במאוחר. למעשה, רבים מידידי כבר הגיעו לצומת חשובה זו.

אחרי השקעה ניכרת של מאמץ, זמן ואנרגיה, תוך התקדמות בתנועה הספירלית של הווייתכם הפנימית, אתם מוצאים לבסוף את מה שחוסם אתכם. אתם מוצאים את מה ששם עליכם איסורים. אתם מוצאים את מה שהוא שלילי. כשאתם נכנסים עמוק מספיק ומתבוננים בתבונה מספקת, אתם גם מגלים כי מה שחוסם אתכם באמת הינו סך כל הדברים בכך שהם שליליים והרסניים. אולם המינד לא רוצה לקבל זאת. המינד כבר רקח לעצמו כל מיני הסברים אחרים לאומללות. חלק מהתיאוריות שלו עשויות להיות תקפות עד לנקודה מסוימת. אך המינד יצר תיאוריות אודות חולי או נוירוטיות, אשר חרף היותן נכונות כשלעצמן, הן מתעלמות מהעובדה שהשליליות היא שיוצרת מחלה ונוירוזה. ואחרי שדחתה את קונספט "האלוהות המענישה", האנושות חייבת היתה לפנות לכיוון הנגדי ולאמץ דוקטרינות שמנקות את האינדיבידואל מכל אחריות אישית. כך אתם מוצאים את עצמכם [בעמדת ה]קורבן.

כשאתם מתבוננים עמוק לתוכם – אחרי שהסרתם את אי הרצון לעשות כן – כשאתם כבר לא מוצאים צידוקים ולא עושים רציונליזציות וכבר רואים, בלי לייפות בשום צורה, את כל אותם היבטים שלכם שבהם אתם שונאים במקום לאהוב, שבהם אתם מפרידים את עצמכם להגנתכם במקום לבטוח בפתיחות, שבהם אתם מפנים את המבט במקום להתמודד, שבהם אתם מכחישים במקום לאשר, שבהם אתם מעוותים את האמת במקום להיות באמת, אתם רואים אז את המקום שבו אתם יוצרים אומללות ותסכול. לא יכולה להיות דרך אחרת.

המינד האנושי יודע זאת מזה מאות שנים, אולם הוא ניצל לרעה את הידע הזה והפך אותו לשיפוט מעניש ורודני שמרומם את השופטים ומדכא את הנשפטים; והדתות אשמות במיוחד בעיוות הזה. תגובת-הנגד חייבת היתה לבוא, על מנת לכונן מחדש את האיזון. עם זאת, כל תגובת-נגד חייבת לחלוף מעבר לאמת ולהגיע לקיצוניות הנגדית קודם כל, לכן המושגים חטא, רוע ואחריות אישיות לאומללות האנושית עברו הכחשה מוחלטת. אולם עתה התקדמו כבר התנאים האנושיים די הצורך כדי לשוב ולראות שעיוות האמת, שלילת האהבה והתכוונות שלילית הם מה שיוצר בסופו של דבר את הסבל; ואולי עכשיו, בלי ההענשה הרודנית, העובדה הזו פשוט תיראה לכם כפי שהיא.

אין שום כאב שלא נובע, בדרך כלשהי, מהכחשת האמת ושלילת האהבה. אין שום כאב שלא נגרם, בנייתוח האחרון, מהפרה של חוק רוחני, מחוסר יושר ומרצון רע היכן שהוא. ברגע שאתם מבינים את הדבר במלואו, הגעתם לפרשת דרכים. רבים מכם בנתיב זה כבר נתקלו חזיתית בעמדות השליליות הבסיסיות שלכם, בגרעין השלילי, באשכול השלילי שהינו שלם אחד חובק-כל; או שאולי זו סדרה של שליליות במחרוזת. זו תגובת שרשרת מתמשכת – מעגל קסמים שלילי למעשה. אולי תצאו לדרך מתוך כוונה לגלות את "הבעיות" שלכם. אך כשאתם מדברים על בעיות אתם עוסקים למעשה רק בביטוי הגלוי שלהן, בתוצאות של אותו גרעין שלילי פנימי. כשאתם הולכים מעבר לביטוי הגלוי – סיטואציית החיים הבעייתית – אתם מוצאים, טמונים עמוק בתוך חומה של כיסויי מגן, את העמדות, הכוונות, הרגשות, המחשבות והמעשים של העצמי-הנמוך. לא קל לראות את הגרעין השלילי בשלמותו, במלוא חיבוריותו, על כל תגובות-השרשרת שלו של סיבה-ותוצאה. כפי שאמרת, הדבר דורש עבודה מסורה ומחויבת שנעשית בלב שלם, רצון מוחלט לנהוג בכנות עם העצמי; ואחרי שאתם מגיעים אל צומת זו ומבינים את הגרעין השלילי במלואו, עכשיו נחוץ שלב ביניים נוסף.

רבים מכם התנסו בחוויה הזו, שבה אתם רואים את השליליות שלכם ומודעים לחלוטין לקיומה, ואפילו לוקחים עליה אחריות מלאה וחדלים להשליך [project] אותה החוצה. אתם מאבדים את ההונאה-העצמית שלכם. אך באופן מוזר, אתם מוצאים את עצמכם חסרי יכולת, כביכול, לרצות לוותר עליה באמת. זהו שלב ספציפי שכל מי שהולך בנתיב רוחני חייב לפגוש במוקדם או במאוחר.

מחשש שאולי לא תרצו, או שלא תהיו מסוגלים, לוותר על מה שמעוות את האהבה והאמת ביקום הפנימי שלכם, עליכם גם, במידה מסוימת, לא לרצות אפילו לראות את העיוות הזה במלואו; שכן חלק בכך עשוי לומר, "אני יודע שאני לא יכול להשתנות, לא רוצה להשתנות. אז למה שארצה לראות את מה שמעוות? עדיף לי להמשיך להונות את עצמי". זוהי חסימה אופיינית ביותר. חשוב מאוד לא להרשות לה לחסום אתכם.

כבר עבדתם בנתיב די הצורך כדי להודות בהתנגדויות האלה, להעמיד לשאלה את התפיסות השגויות, לעבוד עליהן, למדוט, להתחייב לדרך-הווייה אחרת, לבקש מחסדו הפנימי של האל לעזור לכם להשתנות; ואוכל להוסיף ששינוי רב מאוד כבר

התרחש. הדבר ידוע לכם; כמה וכמה מכם מרגישים מחודשים באופן שלא הייתם מאמינים שאפשר. החיים, כלפי פנים וחוץ, הם חוויה חדשה לחלוטין, משמחת ועשירה, מעבר לפנטזיות הפרועות ביותר שלכם. בכל מקום שזהו המקרה, תהליכים פנימיים מסוימים חייבים היו להתרחש, שעליהם ארחיב עתה את הדיבור כדי שתהיו מודעים להם יותר וכדי לעזור לאלה שטרם עשו כן, לצלוח את התהליכים הללו. אלה שכבר זיהו באופן מלא את הגרעין השלילי שלהם אשר יוצר את אומללותם, את האשמה שלהם ואת הרסנותם-העצמית, אך אינם מסוגלים למצוא מוצא, ימצאו את ההרצאה הזו לא רק מועילה, אלא גם הכרחית. היא נועדה לעזור לכם להתגבר על הקושי להשתנות, כפי שהתגברתם כבר על כל כך הרבה מכשולים אחרים; ואני מבטיח לכם ידידי, ברגע שאתם שולטים בכלים שיש לי הזכות לתת לכם ושיש לכם הזכות לעשות בהם שימוש, אין שום מכשול שאינכם יכולים להתגבר עליו, גם לא המכשול הזה.

בהמשך להיבט, או למכשול, הגדול הזה בנתיבכם, ברצוני לדבר על אמונה וספק [faith and doubt] במובנם האמיתי והכוזב – לדבר על הדואליות שיכולה לעוות הן את האמונה והן את הספק. נושא זה אמור, אם יובן במלואו, להקל מאוד על הצעד הבא של אלה שהגיעו לצומת זו. הדבר חשוב, משום שאם בכוונתכם להשתנות לפני שראיתם את כל האמת הלא נעימה והקשה לבליעה, ולפני שקיבלתם אותה לגמרי והתמודדתם איתה במלואה, השינוי לא יכול להתרחש. החיפזון רק יעיד עליכם שאינכם רוצים להרגיש את הכאב על האשמה, שאינכם רוצים לקבל את תוצאות היותכם שליליים והרסניים. יהיה זה קיצור דרך. לפיכך, ניתן ליישם את נושא ההרצאה הזו רק בצומת מסוימת מאוד.

אמונה [faith] היא – על פי התפיסה הרווחת בתקופה זו בהתפתחות האנושות – אמונה [belief] עיוורת במשהו שאין לכם שום דרך לדעת, משהו שלעולם לא תדעו. נראה כאילו אמונה פירושה לבטוח באופן עיוור – ואם יורשה לי לומר, באופן לא אינטליגנטי כמו פתי מאמין לכל דבר – לבטוח בלי כל סיבה, ובדרך כלל מתוך משאלת לב, עצלות ובורות. לכן, באקלים האינטלקטואלי הרווח כיום, יצא לאמונה שם רע. אם האמונה היתה אכן מה שהיא אמורה להיות לפי הרעיון הזה, היתה סיבה טובה להשליך אותה לפח. אם האמונה אינה אלא חוסר הבחנה פותה, כי אז ברור שכל אדם אינטליגנטי ישמור נפשו מכל דבר שרק דומה לאמונה. שהרי אינכם רוצים להיות פתיים, אינכם רוצים להיות טיפשים, אינכם רוצים להאמין במשהו חסר כל ממשות שאף פעם לא ניתן לחוות אותו כאמת. לכן אתם נשארים במישור האינטלקטואלי שממנו רק מה שניתן לראות, לגעת, לדעת ולהוכיח נראה אמיתי; ולעולם אינכם קופצים אל תוך הלא-נודע.

ברם, בלי הקפיצה אל תוך הלא-נודע, שום התרחבות ושום שינוי לא יכולים להתרחש, כי כידוע לכם היטב, כל צמיחה וכל שינוי מלווים תמיד ברגע של חרדה. לא ניתן לקבל את החרדה אם אתם מאמינים שהיא התוצאה הסופית במקום לראות בה קפיצה זמנית שתנחית אתכם על קרקע מוצקה. הקרקע המוצקה היא מציאות מסוג חדש שלא הכרתם לפני כן. אך אלא אם כן אתם שוקלים את הסוג החדש של מציאות מקרקע מוצקה באמת שמאפשרת לכם לנוח ולתפקד, אינכם יכולים לעשות את הקפיצה.

אמונה, על פי התפיסה המקובלת, מרמזת על מצב תמידי של עיוורון, של לא לדעת או להבין, של גישוש באפלה, של לצון בדרך חיים [floating on a way of being] שהיא נטולת יסוד, לא אמיתית, נטולת ממשות. לפיכך חשוב מאוד להבחין בין אמונה במובנה השקרי לבין אמונה במובן האמיתי.

מהי אמונה במובן האמיתי? במציאות, אמונה מצריכה מספר צעדים או שלבים עוקבים, כשכל אחד מהשלבים מקורקע היטב באינטליגנציה ובריאליזם. השלב הראשון יהיה לשקול דרך חדשה לתפקד בה, במקום להמשיך בתגובת השרשרת השלילית המסוימת שהתגלתה. הבה נניח שגיליתם כי חלק ניכר מהאישיות שלכם מתפקד על הנחות-יסוד הגנתיות ושליליות; אתם חוקרים לעומק את האופן שבו אתם מגיבים ומתפקדים בחייכם, ואתם מגלים, להפתעתכם הלא נעימה, שהדרכים בהן אתם מתפקדים אינן רצויות לכם ולאחרים. הן דרכים הרסניות והן מנתקות אתכם מהחיים. אתם רואים ויודעים זאת, אבל אינכם יודעים איך לתפקד אחרת. לוויתר על צורת התפקוד היחידה שאתם מכירים, בלי שום דבר אחר לנהוג לפיו חוץ מתיאוריה נשגבת, הדבר בלתי אפשרי לכם לחלוטין. לפיכך, עליכם להבין בבהירות למה יש לצפות מהשלבים שאתם חייבים לצלוח כדי לרכוש לעצמכם דרך חדשה וטובה יותר לתפקד, וכדי לעבור לחיות במציאות חדשה וטובה יותר, מציאות מורחבת מעבר לגבולותיו הצרים של ההווה התחום בגדרות.

הצעד הראשון הוא לשקול דרך חדשה כזו כאפשרות. אינכם יודעים עדיין מה תהיה הדרך ואיך תוכלו ללכת בה, אבל אתם לוקחים בחשבון שקיימות אפשרויות שאינכם יודעים עליהן דבר לפי שעה. אם אינכם מרחיבים את החשיבה שלכם באופן זה, אינכם יכולים לרכוש ידע חדש, שלא לדבר על שינוי מודע בתפקוד [שלכם] ובתהליכי העמוקים יותר. שום רעיון חדש אינו יכול לעלות במינד האנושי אלא אם כן המינד הזה פינה מקום לאפשרות כזאת. אם המינד סגור לרעיונות חדשים, הם לא יופיעו. לפיכך, התהליך של פינוי מקום לאפשרות חדשה, ונסתרת לפי שעה, הינו צעד ראשון ממשי מאוד לתרגול האמונה ורכישתה. למעשה, זהו הצעד הראשון לאמונה – האמונה שקיים משהו מעבר לתחום ראייתכם הנוכחי. אבל לא מדובר בלהיות פתיים או נטולי אינטליגנציה. ההפך הוא הנכון. כולנו נסכים על כך שאנשים המקבלים כאמיתי רק את מה שהם רואים, סובלים ממחסור רציני באינטליגנציה, חוכמה ודמיון; ואכן, צר ומוגבל הוא המינד שלהם.

אולי זהו רעיון חדש. ייתכן שמעולם לא חשבתם על אמונה במונחים אלה. אבל אני מבטיח לכם ידידי שזהו תנאי-מוקדם והכרחי לחלוטין, חלק בלתי נפרד משלבי האמונה. אמונתו של אדם כשלעצמה, עוברת התפתחות, ואדם מפותח ומאוחד [integrated] ביותר כבר הגיע לשלבים המתקדמים יותר. כאן אני מתאר את המקפצה, את שלב הבסיס בסולם המסוים הזה. לדוגמה, אתם אומרים: "אני מכיר בכך שהדרך הישנה שלי לתפקד היא הרסנית, שלילית ובלתי רצויה לי ולאחרים" – אין אפשרות של או לי או לאחרים, אפשר רק גם וגם – "לא ידוע לי עדיין שקיימת דרך אחרת, ואם כן, איך היא תהיה. אני לא מרגיש אפנות [modality] חדשה. אבל אולי כן יש דרך אחרת. אולי אני אכן ביטוי של מציאות אלוהית השוכנת עמוק בתוכי, גם אם טרם חוויתי את עצמי כמציאות אלוהית. אם אכן קיימת אפשרות כזאת, היא ניחנה גם בחוכמה להעביר לי את המסר איך אוכל למצוא דרך אחרת, טובה יותר, לתפקד בתחום מסוים זה או אחר. אהיה פשוט פתוח לראות זאת כאפשרות". זוהי גישה ריאליסטית מאוד, מדיטציה אפקטיבית ביותר, ואין לה דבר וחצי דבר עם אמונה עיוורת במשהו שאי אפשר לוודא את אמיתותו, משהו שאינו מעוגן במציאות. זו גישה כנה ופתוחה שנותנת בפשטות מקום לאלטרנטיבות שטרם חוויתם. כבר ציינתי בהקשרים רבים אחרים כי זוהי העמדה ההכרחית שבה נוקט כל מדען רציני. עם זאת, בדיוק אצלם, אצל בעלי המוח המדעי, יצא לאמונה שם רע, משום שהם נתקלו בגרסתה הכוזבת. אבל השלבים האמיתיים של האמונה, אלה שהופכים את האמונה לדרך דינאמית בפני עצמה, עולים לחלוטין בקנה אחד עם החשיבה המדעית. שקילת אלטרנטיבות שאינן ידועות עדיין, זו עמדה כנה. היא אובייקטיבית. היא ענווה. לפיכך, הקפיצה הראשונה אל תוך הלא-נודע – ואל החדש – מתרחשת בהלך רוח זה. אין זה אומר שלא תהיה חרדה, שכן כל חוויה חדשה קשורה לחרדה, אבל זו חרדה שניתן להתגבר עליה במהירות ובקלות.

לדוגמה, אם אתם מוצאים את עצמכם מרגישים בטוחים רק אם אתם מנפיקים שיפוטיות שליליים, אם אתם שונאים ומשפילים אחרים, אתם יכולים ליישם את הצעד הראשון. אתם יכולים לשקול את האפשרות שקיימת אולי דרך אחרת, ולפתוח את עצמכם לתובנות חדשות. עוד תגלו שאתם יכולים להרגיש בטוחים בלי הרסנות. אולי יהיה עליכם לעבוד קשה כדי לרכוש כבוד-עצמי אמיתי – וגישה זו היא דרך ודאית להשיגו; ובכל מקרה משתלם להשקיע את העבודה הזו, לא משנה עד כמה היא קשה, משום שעבור "ביטחון" מהסוג השלילי אתם משלמים בחייכם, פשוטו כמשמעו.

כשאתם עושים זאת בכנות, מגששים וממתיינים בסבלנות להתגלות מבפנים, אתם תמצאו גם תמצאו. בזה אתם יכולים להיות בטוחים. יגיע הזמן שבו תגלו את המודליות החדשה שבתוכה אתם יכולים לתפקד בדרך חדשה לחלוטין, בלי קונפליקט בין ביטחון להערכה-עצמית במובן הכוזב – של להיות שליליים ושונאים – ובפתיחות, בחיוביות ובאהבה. כדי למצוא את הקרקע החדשה והמוצקה הזו, נטולת הקונפליקטים, עליכם לקפוץ אל תוך אפשרות חדשה ובלתי-ידועה. רק לפתוח את עצמכם לאלטרנטיבה חדשה בעיקרון, ולהרגיש מוכנים לזנוח דרך פעולה ישנה ומורגלת, זהו כבר זינוק קטן, משום שלא משנה עד כמה הססני הזינוק, אחריו כבר עזבתם את הקרקע הפסבדו-מוצקה של ביטחונכם הישן, שהיה כביכול הדרך היחידה האפשרית עבורכם.

הצעד השני באמונה מצריך קפיצה גדולה יותר. הקפיצה הזו פותחת [חושפת] אתכם לקרקע האלוהית שבתוככם, קרקע שיכולה לספק ידע שהאינטלקט שלכם לא יכול למצוא. אני מסכם בקצרה: הצעד הראשון הוא לפנות מקום למודליות שונה מזו השלילית שגיליתם. בצעד השני אתם מאפשרים לעצמי האלוהי לספק את התשובה. אם אתם עושים את הצעד הזה בכנות, תקבלו מדי פעם הצעות חטופות לנבכי העצמי האלוהי שבתוככם, מה שלומו, איך הוא מרגיש, איך הוא פועל. אחר כך תשובו לשכוח ותוטחו חזרה אל הביטחון-המדומה הישן שנותנת השליליות שלכם. שוב ושוב יהיה עליכם לגשש את דרככם חזרה דרך השלבים האלה, עד אשר, על מנת להפוך את המציאות החדשה שראיתם בחטף למציאות שלכם, ולקרקע הביתית הקבועה שלכם, אתם תגייסו את האומץ והכנות הנדרשים ותקפצו קפיצה גדולה אף יותר.

זהו הצעד השלישי במבצע הנועז של צמיחת האמונה. הוא מבטא: "כן, חוויתי משהו חדש, אבל אני עוד לא מסוגל להחזיק בו. הוא עדיין לא הקרקע הקבועה שלי. כדי להפוך אותו לקרקע שלי, אני מתמסר/נכנע במלואי למציאות הגדולה יותר ביקום. אני מוותר על שסתומי הביטחון המוכרים, על הרגלי האגו לשאוב ביטחון והגשמה-עצמית בדרכים שהן שליליות לפחות בחלקן. אני מתמסר/נכנע לכוח האלוהי ונותן לו להדריך אותי. אני מקדיש את חיי לאמת ולאהבה לשמה". זוהי הקפיצה הגדולה – קפיצה שיש לחזור עליה פעמים רבות עד שכבר איננה קפיצה כלל, ואתם תופסים שהיא רק נראתה כך לאגו הקטן בנפרדותו הדמיונית.

בנקודה זו אתם כבר לא נמצאים בלא-נודע המוחלט, משום שקיבלתם הצעות חטופות על המציאות במהלך השלב השני. אם תתחקרו את עצמכם בכנות, בעזרת כל ההיגיון והתבונה העומדים לרשות המיינד שלכם, אתם תראו שלמעשה, הסיכון שנדרש מכם הוא לא כל כך גדול. אם לא קיימת מציאות אלוהית, מה יש לכם להפסיד מלבטוח בה? שום דבר חדש לא יתגלה לכם. אך אם תגלו שהיא אכן קיימת, אם ביטוייה הגלויים אינם אשליה, כי אז להיכנע למציאות האלוהית הוא הדבר החכם וההגיוני היחיד שראוי לעשות; ואז הכניעה תיִרָאָה רק באופן זמני כמו נטישת העצמיות שלכם. עד מהרה תגלו כי איך שהעצמיות שלכם נתפסת על ידכם, זו צורת הקיום התלוית והחלשה ביותר שניתן להעלות על הדעת. האם אינכם מגלים

באופן קבוע שאתם תלויים בבני אדם אחרים, באנשים שהם בורים ומתחבטים בדיוק כמוכם? אך הכניעה/התמסרות לחיים האלוהיים תגרום לכם להיות מודעים לכך שהחיים האלוהיים הם זהותכם האמיתית, ובהיות זו תמצאו ביטחון חדש, שמחות והנאות חדשות, ויצירתיות חדשה שאינכם יודעים עליה דבר כרגע. רק אז אתם מגלים עצמיות אמיתית ומלאה – אחרי שעשיתם קפיצת מדרגה בכניעה-עצמית והתמסרתם לעצמי הגדול יותר, שהוא העצמי האמיתי שלכם באמת, במובן הטוב ביותר.

היות שהמציאות האלוהית היא אמת והיא אהבה, אמת ואהבה חייבות להיות המוטו שאליו אתם מתמסרים/נכנעים בכל הווייתכם. כשאתם מגיעים לנקודה זו, תראו שהחלופות [הפתוחות בפניכם] הן פשוטות. אי ההתמסרות/אי הכניעה שלכם לאמת ולאהבה כמאפיינים אלוהיים, לרצון האלוהי, מבוססת באופן בלעדי כמעט על שאפתנות-עצמית [self-seeking] וגאווה – במילים אחרות, השאלה מה אחרים יחשבו עליכם קודמת לשיקולים של אמת ואהבה. אינכם מוכנים לוותר על היתרון המיידי הקטן למען האמת והאהבה. לפיכך אתם לא עושים קפיצת מדרגה באמונה – האמונה שבאמנות לרצון האלוהי, לאמת ולאהבה, ניתן לצבור "יתרונות" משמעותיים יותר בכל הרמות. ייתכן, כמובן, שלא מיד תראו תוצאות, שכן יש לעשות את הקפיצה אל תוך הלא-נודע למען האמת והאהבה, למען רצונו של האל.

הקדישו את כל חייכם, את כל מעשיכם, את כל הכיוונים [directions, הכוונות] שלכם, את כל מטרותיכם לאמת ולאהבה, שהן במהותן איכויות וביטויים אלוהיים, בתוכם ומחוצה לכם. זוהי הקפיצה הגדולה שתנחית אתכם על קרקע חדשה – הקרקע האלוהית. היא תכניס אתכם אל תוך מציאות חדשה ומורחבת שאינכם יכולים להעלות בדמיונכם כרגע. אינכם יכולים להעלות בדעתכם אפילו מה פירוש לתפקד בלי קונפליקט, משום שהורגלתם כל כך לחיות בקונפליקט נצחי, עד שבאופן בלתי מודע אתם מתייחסים לקונפליקטים כאל מובן מאליו ואינכם מכירים/יודעים משהו אחר. אתם סובלים מקונפליקטים רבים כל כך כאשר אינכם נשמעים לאמת ולאהבה, והקונפליקטים קורעים אתכם לגזרים; אך רק כאשר אתם צומחים בהדרגה במודעות-עצמית, רק אז אתם קשובים לראות שזהו המצב – בהתחלה בלי לדעת מהי בדיוק הבעיה ואיך יכולים חייכם להשתנות. אני נותן לכם עכשיו מפתח. הקונפליקטים האלה עוקרים מתוכם את כוח החיים וחונקים אותו למוות. הדבר אינו מחויב המציאות, אם אתם עושים קפיצת מדרגה והופכים את האמת והאהבה לסיבת הסיבות לחייכם.

כאשר אתם עושים כן בעקביות, אתם מגיעים אל השלב הרביעי. בשלב זה האמונה הופכת למציאות שאתם חווים, היא כבר עובדה מוכחת היושבת בכם בבטחה כה רבה עד שאיש לא יכול לגזול אותה. ההבדל בין מצב זה לבין ההצעות הראשונות שקיבלתם בשלב השני הוא בכך שההצעות הראשונות, בזמן שהן קורות, אתם יודעים שהן אמיתיות – אמיתיות מאוד – בזמן שהן קורות לכם, אך כאשר אתם שוקעים חזרה ומאבדים את "מצב החסד", כפי שמרבים לכתוב מצב זה, שוב עולה הספק ואתם חושבים שאולי היה זה תעתוע, או דמיון, או צירוף מקרים; ואולי נדמה לכם שחלמתם את כל העניין, ושהדברים הממשיים שקרו היו קורים בכל מקרה. לכאן נכנס הספק הכוזב, עליו נדבר בקרב.

בשלב הרביעי אתם כבר לא חווים את החוויה הזו בכלל. רכשתם משהו שנשאר איתכם, הוא המציאות שלכם. אתם יודעים שהוא יותר אמיתי מכל דבר אחר שחוויתם והכרתם מעודכם. אפילו אם אתם מאבדים זמנית את המצב הטוב הזה וחיבים לנוע אחורה בתנועה הספירלית ולחזור אל שיירי השליליות, בשלב זה אתם תמיד יודעים מהו הדבר האמיתי ומהו הכוזב. כבר אין יותר בלבול. האמת האלוהית ידועה לכם עתה בכל הדרה.

המציאות החדשה שנגלתה לכם קוראת תיגר על גבולותי הצרים של המיינד הקטן. היא עומדת על קרקע מוצקה הרבה יותר ממנו. אם העולם כולו ישלול אם המציאות החיצונית שאתם חווים, אולי תתחילו לפקפק במציאות החיצונית, אבל כבר לא תוכלו לפקפק בקיומו של היקום הפנימי, היקום שהפך עתה לקרקע הביתית שלכם, כתוצאה מכניעתכם העקבית אליו. משהגעתם לשלב הרביעי בדרך אל האמונה, אינכם יכולים יותר לפקפק במציאות שגיליתם. ההוכחות והחוויות הן אמיתיות מדי; הן קושרות את כל הקצוות בדרך שהדמיון איננו יכול. אל לכם להירתע מן החרדה הרגעית שמעוררת הקפיצה אל המציאות החדשה, הלא-נודעת. עשו את הקפיצה למען האמת והאהבה, או אם תרצו, למען אלוהים – למען העצמי-אלוהי הפנימי שלכם עצמכם.

הבה נתבונן עתה בצדה השני של הדיכוטומיה [פיצול לשניים] הזו: שאלת הספק. הספק קיים במובנו האמיתי והבונה, כמובן, שהרי אילו חיתם בלעדי הספק, בהכרח הייתם פתיים; שכן העדר ספק שייך לתחום האמונה בגרסתה השגויה והמעוותת. בנוסף, הפתייות, העדר ספקנות נכונה, מכילה היבטים שליליים רבים. היא מכילה חשיבה משאלתית [wishful thinking], אי רצון לקבל את, ולהתמודד עם, כל היבט לא נעים של העצמי, של אחרים, או של החיים בכלל. המקור לכך הוא עצלות. אדם שאינו מטיל ספק בדרך הנכונה שואף להימנע מן האחריות הכרוכה בהחלטת החלטות, בחירת בחירות ובניית הוויה ריבונית.

כאשר האדם מטיל ספק, אבל בדרך נכונה, הוא מתקדם לעבר אמונה והוא נמצא באמונה. אך אם מטיל ספק בדרך שגויה, הוא יוצר פיצול עצום. כאן עולה השאלה לא רק במה אתם מטילים ספק, אלא גם איך אתם מטילים ספק ומדוע הספק מוטל. מה הם המניעים האמיתיים לספק? לדוגמה, אתם מטילים ספק בקיומה של תבונה עליונה, של רוח אוניברסאלית

יצירתית. אתם טוענים שאתם מטילים ספק, כשהכוונה היא למעשה שאתם "יודעים" שלא קיימת תבונה עליונה – דבר בלתי אפשרי, כמובן, כי אינכם יכולים לדעת אותו. יש בזה גם חוסר יושר, משום שאתם לוקחים את התפיסות הנוכחיות והמוגבלות מאוד שלכם כרגע, ומתייחסים אליהן כאילו היו המציאות הסופית. יתר על כן, בהצהרה מסוג זה תמיד כלול חוסר יושר נוסף – דהיינו, האינטרס הנסתר שיש לכם באמונה הזו. אמונה כזו נגועה במשאלת לב אישית, ממש כמו אמונה מן הסוג הלא נכון. לאינטרס האישי יש סיבות רבות, כמו לדוגמה הפחד שתצטרכו יום אחד להתמודד עם מה שהאישיות נמנעת בקדחתנות מלהתמודד איתו עכשיו. יש חשיבה משאלתית [wishful thinking] באמונה שהחיים מסתיימים, שאין פשר וסיבה לשום דבר, משום שאז שום דבר לא משנה בכל מקרה. לפיכך, ה"אמונה" באין-אלוהים קיימת כדי לקוות שאין תוצאות.

כאשר אנשים מתכחשים לערכו של נתיב רוחני לעימות-עצמי, אם כי אולי לא לקיומו של אלוהים, גם דבר זה מטפח את התקווה שניתן להימנע מעימות כזה, שהוא לא הכרחי. ספק מסוג זה, רק לעתים נדירות מטילים בו ספק. אדם תמיד מצדיק אותו באמירה "זו במקרה האמונה שלי, והיא טובה בדיוק כמו שלך", והוא מציג את ההנחה הזו כאילו שקל אותה ברצינות, בתום-לב ולעומק.

אם אתם מטילים ספק במשהו שאינכם רוצים לדעת – מכל סיבה שהיא – אזי הספק שלכם נגוע בחוסר-יושר. ספק שגוי מן הסוג הזה, יש לו הרבה מן המשותף עם אמונה מהסוג השגוי. שניהם נשלטים על ידי חשיבה משאלתית. לעתים קרובות מאוד, אלה שמתגאים בספקות שלהם משום שאינם רוצים להופיע כפתי בעיני אחרים, לעולם לא מטילים ספק בספקות שלהם. אך עליכם להעמיד לשאלה את הספקות שלכם. האם יש לכם אינטרס להטיל ספק בדבר שאתם מטילים בו ספק? מה הן בכנות הסיבות לספקות שלכם? על אילו שיקולים אמיתיים אתם מבססים למעשה את הספקות הללו? אם אתם מטילים ספק בספקות שלכם, אם אתם מעמידים אותם לשאלה, אתם תגיעו אל האמת שמנהלת אתכם בעניין זה, וכך תתקרבו לאמונה.

אם אתם מטילים ספק באחרים – במקום במניעים שלכם עצמכם, בעיוותים ובדעות שלכם, בשיפוטים הסובייקטיביים ובשליליות שלכם – אתם מכחישים את האמת הפנימית שלכם. רק כאשר אתם באמת שלכם אתם יכולים לאבד את הספק-העצמי המכרסם בכם מאחורי החשדות והספקות שאתם מטילים באחרים. השלכה זו של הספק-העצמי, אין לבלבל בינה לבין האינטואיציה והתפיסה האמיתיות, שנותנות הרגשה אחרת לגמרי ומובילות לביטוי ולחילופים [interchange] שונים מאוד. אם אתם נעזרים בפסבדו-אינטליגנציה להוכחת הספקות וחוסר האמון והחשדנות שלכם, כדי להימנע מאי-הנוחות שנגרמת מעימות-עצמי, אתם יוצרים פיצול גדול יותר ביניכם לבין המציאות, ולפיכך ביניכם לבין האמת. כך אתם מייצרים סבל ואי שביעות-רצון, ותחושה עמומה של אי נוחות שאינכם יכולים לשים עליה את האצבע.

כאן יש לנו תמונה דואליסטית טיפוסית. למראית עין, יש לנו שני ניגודים – אמונה וספק. הדת חורצת שאמונה היא הדבר "הנכון" והספק הוא "לא בסדר". בעלי הנטייה האינטלקטואלית חורצים חד וחלק באותה המידה, שאמונה היא מה ש"לא בסדר" וספק הוא הדבר "הנכון". שתי הסיעות מתנצחות ביניהן, כל אחת מאמינה שהיא צודקת; שהאמת איתה. אולם בשני הצדדים קיימות הגרסה האמיתית והגרסה השקרית. בגרסה האמיתית, אמונה וספק אינם ניגודים סותרים. הם משלימים זה את זה. הספק מן הסוג האמיתי בוחר, שוקל, עושה הבחנות, מגשש אחר האמת – בלי להירתע מן המאמץ השכלי [המנטאלי] הכרוך בהתמודדות עם המציאות. דבר זה מוביל לצעדים השונים של אמונה, ובכל צעד כזה נחוץ ספק מן הסוג הנכון. לדוגמה, כשאתם מהססים לקפוץ, עליכם להטיל ספק בפחד שלכם ובהנחה שהפחד הזה עשוי להיות המציאות האולטימטיבית; וכשאתם נוטים [נמשכים] אל אמונה מהסוג העצל, הספק חייב לעורר אתכם לפעילות מנטאלית; וכשאתם נוטים [נמשכים] אל הספק בצורתו ההרסנית, האמונה חייבת להגן עליכם מלשקוע בו ולמחוק את רגעי האמת שכבר חוויתם.

יש מפתח לדעת איך לגלות תמיד את האיחוד, את האמונה הנכונה והספק הנכון, ועל ידי כך להיחלץ מאמונה שאינה במקומה ומספק שאינו במקומו. את המפתח הזה נתתי לכם. הוא המסירות שלכם לאמת ולאהבה. עוד הרבה לפני שאתם חווים אותה, ולכן מאמינים בה, ברוח האלוהית המושלת ושוכנת בכל-היש, אתם יכולים להשתמש בלי חשש באמת ובאהבה כבציוני דרך, כבהנחיות לניהול חייכם, לכניעה ל-, לויתור על משהו שקרי ולא-אוהב into הדבר האמיתי והאוהב. כשאתם מציבים את האמת והאהבה במרכז כל מה שאתם עושים, אתם תחוו את האל החי בתוכם, את החוסן, את הבריאות ואת הידע איך לפתור את כל בעיותיכם ולצאת מהשליליות שנדמה כי אתם נעולים בה בלי יכולת לוותר. מיזם האמונה הזה הוא התנועה שמאחדת אמונה וספק לכלל שלם אחד משלים [complementing] בשירות האמת והאהבה.

עתה אפרד מכם בברכות מהרוח האלוהית השוכנת בתוך כל אחד מכם. האמינו ברוח האלוהית הזו, האמינו בקיומה והיא תחשוף את עצמה בפניכם. אחרי הכל, היא המציאות הגדולה ביותר שקיימת. דבר לא יכול להיות אמיתי יותר ומידי יותר ממנה. כולכם מבורכים, כולכם.

נערך על ידי ג'ודית וג'ון סאלי